

Վահան Տերյան

Հուշեր

Մենակության մեջ, գիշերում անքուն,
Հիշում եմ կրկին դաշտերը անձայր,
Արտերի ծովը ոսկեղեն, ծփուն
Երեկոների հանգիստը պայծառ:
Եվ իջնում է մի անսահման թախիծ...
Հիշում եմ նորից օրերըս մեռած,
Տխրություններըս անուշ ու անբիծ
Եվ ընդմիջտ անդարձ անուրջ ու երազ:
Հիշում եմ խոսքեր, ակնարկներ անձայն,
Մի լուսե պատկեր ցնորք աղջկա,
Այն ամենը, որ երազ էր միայն,
Այն ամենը, որ չըկա՛ր ու չըկա՛...